

[K. B. Andersen.]

bygning af transport og kraftforsyning, af konsulenttjenesten, på spørgsmålet om eksportkreditordningernes tilstrækkelighed og på problemerne i forbindelse med afskrivningsreglerne, som vi jo hidtil ikke har benyttet som led i en egentlig erhvervs politik. Et særligt og helt akut problem inden for det erhvervspolitiske område er skibsværfternes øjeblikkelige vanskeligheder. Forhåbentlig vil det ikke vare længe, før det udvalg, der blev nedsat efter regeringsforhandlingerne med skibsværftsindustrien for nylig, kan forelægge planer, der er egnede til hurtig gennemførelse.

Som en arbejdsopgave både på kortere og længere sigt står fremskaffelsen af boliger i et tilstrækkeligt antal og til en leje, der kan betales af en almindelig arbejdsindtægt. Det er uundgæeligt, at glæden over den virkelig imponerende stigning år for år i antallet af færdige boliger og glæden over, at helhedsløsningen sætter en stopper for grov, privat udnyttelse af boligsituationen, at denne glæde iblandes beklagelse af, at det stadig er så svært for unge familier at skaffe sig tag over hovedet.

Set i lidt længere perspektiv er den store opgave fortsættelsen af den omlægning af den danske erhvervsstruktur, som vi er midt i. Landbruget indtjener stadig en stor del af vor fremmede valuta og giver dermed en betydningsfuld basis for industri og andre byerhverv. Men det er helt klart, at den fremtidige udvikling ligger i udbygningen af industrisektoren. Det er industrien, der må være parat til at modtage befolkningstilvæksten fra byerne og en meget stor del af befolkningstilvæksten på landet. Skal vi fortsætte den materielle fremgang, må det ske på basis af en udvikling af industrien og gennem et arbejde for fortsat vækst i industrisektoren.

Ved siden af denne store opgave ligger en anden og lige så betydningsfuld, nemlig at omsætte den stigende produktion, der jo dog ikke kan være et mål i sig selv, til bedre muligheder for den befolkning, som tager

del i denne produktion og frembringer dens resultater. Den højere levestandard giver ikke af sig selv, rent automatisk, større tilfredshed og bedre kår. Mulighederne er der, men de må tages op, først og fremmest af den enkelte, men også — og i stigende grad — ved, at det offentlige skaber rammer for fritidsliv og for den enkeltes møde med de kulturelle værdier, som er så temmelig uden interesse, hvis de kun når en lille, privilegeret gruppe, og som først rigtig får værdi, når de bliver et naturligt led i den enkeltes hverdag og er med til at skabe en rigere tilværelse i det daglige. Det offentlige må være med til at sørge for, at tilbuddene er der; hvad der så kommer ud af det, er op til den enkeltes trang og initiativ.

Men intet af det, jeg her har peget på, er gratis. Det er på denne baggrund, spørgsmålet om de offentlige budgetter må ses. Det er på denne baggrund, sparedebatterne må føres. Hvor er det, de folk vil skære ned, der vil spare? Hvis udviklingsmuligheder er det, der skal slås i stykker, når denne eller hin besparelse gennemføres? Det er realistisk sparediskussion. Spørgsmålet er for vigtigt til at kunne klares med en appel til den lille egoisme hos den enkelte skatteyder og med en antydning af, at offentlige midler forvaltes ansvarsløst, i det omfang de da ikke helt forsvinder i den blå luft. De store opgaver, der her er peget på, kræver samarbejde mellem alle, der er optaget af det danske samfunds videre udvikling og danske samfundsborgernes udviklingsmuligheder. Det er ikke opgaver, der naturligt løses af én gruppe i strid med andre grupper i befolkningen, men opgaver, der egner sig til samarbejde f. eks. mellem statsmagt og erhvervsliv, mellem land og by, mellem arbejder og arbejdsgiver. Men opgaverne kan ikke løses, hvis det anses for vigtigere at appellere til den enkeltes væren sig selv nok end til åben drøftelse og samarbejde.

Når jeg gør disse sidste tilføjelser, er det bl. a. med tanke på den indsats eller rettere mangel på indsats, vi har set her i tinget i denne samling fra de store opposi-